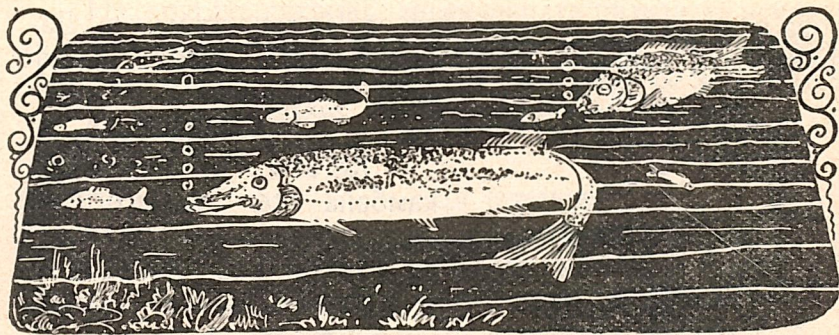

И РИБИТЪ ПОМНЯТЪ

Въ една къща държали щука, затворена въ голѣмъ стъкленъ сѣдъ съ вода. Хранѣли я съ дребни рибки. Единъ день раздѣлили сѣда презъ срѣдата съ стъклена преграда на две половини. Въ едната половина затворили щуката, а въ другата — една малка рибка. Съ сѣщо такива рибки обикновено хранѣли щуката.

Току що била пустната рибката, и щуката изведнѣжъ се хвърлила къмъ жертвата си да я налапа. Но въ устрема си тя си блъснала здраво главата въ невидимата стъклена преграда. Ударътъ билъ тѣй силенъ, че щуката се замаяла, изплувала надъ водата и се обърнала съ корема нагоре. Следъ малко тя се свѣстила и пакъ почнала да плува изъ сѣда.

Махнали стъклената преграда и освободили малката рибка. И сега щуката продължавала пакъ да плава изъ сѣда, доближавала се до рибката, но не смѣяла да я досегне, нито помисляла да я нападне: бояла се отъ нея да я не удари.

Така преминали цѣлия день и цѣлата нощъ.

На сутринята пустнали въ сѣда още нѣколко малки рибки отъ сѣщия видъ и голѣмина, както другата рибка. Всички допущали, че щуката не ще се осмѣли да нападне и тѣхъ. Ала тя моментално се спуствала върху имъ и ги налапала. А старата рибка свободно си плавала изъ сѣда. Щуката все вѣрвала, че тя ѝ е нанасяла удари, когато въ устрема си искала да я налапа, и не я нападала вече.

Добромирко